

Hör upp!

Jag slår näven i bordet och säger att det får vara nog. Jag är less, frustrerad och rent av riktigt förbannad. Det är dags för förändring. Alltid trodde jag väl att jag skulle förbi okänd, den som inge vet något om. Den som inget vet vem det är. Men inte nu längre. Det okända har brutits itu och nu ska jag för evigt synas. Och ska jag ändå synas så ska jag synas ordentligt. Det här kommer inte att bli någon liten grej, nej då! Det här kommer att höras. Som en stor jävla skräll som för alltid ska eka i folks sinnen. Kanske ett minne som ska finnas där. Jag ska skapa historia! Jag ska bli den alla talar om. Den alla skvallrar om, den som alla skryter om. Trodde aldrig att timmen skulle bli slagen för detta men nu är det dags. Kosta vad det kosta vill, men nu är jag så less. Så fruktansvärt besvärad av detta som ständigt plågar mitt sinne. Det är dags att sätta hårt mot hårt. Ta i och skrika allt vad som går. Inte bara sitta där och vara passiv. Utan vara aktiv och sätta stopp för detta. Så än om jag själv drabbas lika mycket så kommer det att vara värt det. Vi måste få ett slut på det här. Vi vill ju bara bli lämnade ifred. Vi vill ju bara leva våra stillsamma liv ifred. Kan dom inte bara förstå det? Kan dom inte bara låta oss få vara? Nej, dom kan inte det. Dom måste slita och dra tills det inte finns någonting kvar. Tills vi är helt utmattade och inte har någon ork längre. Men den här gången orkar vi. Den här gången ska vi inte bara sitta tysta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Zeratis med Poeter.se id #10877 innehar upphovsrätten